

og saa kan man jo ved Siden deraf fuldkommen vel anerkjende, at den egentlige Fabrikation af Margarine kan udsætte Samfundets økonomiske Interesser for en betydelig Fare, saa at man af den Grund kan være berettiget til at gribe ind i Omsætningens Frihed. Det forekommer mig, at den retlige Behandling af disse Forhold temmelig klart frembyder paa den ene Side det, man bør og kan behandle som en egentlig Smørforsælfning, der bør hæmmes ved en streng og alvorlig Straf, hvormod som sagt en Kontrol med Udøvelsen af hele denne Virksomhed i og for sig synes at være absurd. Med Hensyn til den egentlige Fabrikationsvirksomhed af Margarine, ved hvilken man skal lægge Hovedvægten paa Kontrollen, og gjøre denne saa effektiv som mulig, skal man selvfølgelig have saadanne Politistraffe, som i Virkeligheden maa siges at være tilstrækkelige for at se Bestemmelserne overholdte. Det forekommer mig, at en rigtig Behandling i Virkeligheden vilde føre til, at man saa vidt muligt holdt disse Forhold ude fra hinanden. Hvad nu angaar det første Tilfælde, altsaa Straffen for Smørforsælfning, og hvad dermed kan sættes i Klasse, har man efterhaanden nærmet sig hertil. Den gamle § 14 maatte jo antages at foreskrive Straffe efter Straffelovens § 278, 1ste Stykke, for det Forhold at udgive Margarine for Smør, men nu gaar Vædringsforslaget noget videre, idet det i § 13 stiller i Spidsen: „Den, som forfalder Smør eller udgiver Margarine for Smør, anses i alle Tilfælde efter Alm. borgerl. Straffelovs § 278, 1ste Stykke.“ Her er man altsaa naaet noget videre. Det forekommer imidlertid mig, at man bør gaa endnu videre, og jeg skulde mene, at det vilde være naturligere at give Reglen en saadan Affattelse, at den, der blander Smør med Oleomargarin, Svineseidt eller lignende Fædtsstoffer for at sælge det som Smør, altsaa for saa vidt svarende til Udtrykket Forsælfning af Smør, og tillige den, som mod bedre Vidende falholder eller her fra Landet udfører enten slike Varer som Margarine eller Margarine som Smør, anses efter Straffelovens § 278, 1ste Stykke, hvornæst det maaste tillige kunde være rigtigt at have en Regel, der foreskrev en Straf af Bøder, forsaavidt Saadant skete af Naagtsomhed. Jeg tror altsaa, at der burde lægges en ganske anden Vægt netop paa dette, og jeg tror endog saa, at det vilde være rigtigt at stille det ud og stille det allerførst i Spidsen af Loven. Efter hvad jeg har hørt fra meget kyndig Side, tror jeg, at det i Virkeligheden er en af de Farer, der er allerstørst, hvis Engländerne skulle faae den Overbevisning, at man

rundtomkring i Meierierne i Danmark ikke tog i Betænkning at slaa en eller anden Fædtsubstans ned i Smørret, uden at dette i Virkeligheden lod sig kontrollere, og uden at man her i Landet var opmærksom derpaa, og jeg maa lægge megen Vægt derpaa ogsaa fra den Side, at den Demoralisation, der paa den Maade kunde vinde Indgang rundt omkring i Landet, er et Unde af en langt større og mere indgribende Karakter end det Tab, vi mulig kunne lide i rent økonomisk Forstand. Hvad derimod angaar den egentlige Handelsvare den virkelige Margarine, den, som tilvirkes paa Fabriker, der udelukkende have denne Virksomhed til Formaal, har det egentlig forbauset mig, at man ikke har gjort den Tante gjældende, at der dog skulde erhverves et særskilt Borgerskab eller Næringsbevis. Paa denne Maade kunne jo de Paagjældende, som ønskede at udøve denne Virksomhed, faae det særskilte Stempel, som de jo paa ingen Maade kunne unddrage sig eller kunne ønske at unddrage sig, og paa den anden Side kunde man dertil knytte en Regel om, at Alle, der ikke havde et saadant særskilt Borgerskab eller Næringsbevis, bleve betragtede som de, der agtede at tilvirke rent Smør. Her komme jo saa de mangfoldige Regler om den videre Kontrol frem, som have vaakt saa megen Kamp. De dreie sig jo om Varens Behandling, Sammensætningen, Farvningen, den Emballage, hvori Varen skal være, hvorpaa Forhandlingen skal finde Sted, den Kontrol, der skal udøves fra Øvrighedens Side. Jeg maa tillade mig at udtale som min personlige Opfattelse, at alle disse Spørgsmaal ikke have været rigtig gennemarbejdede. Det forekommer mig, at, saaledes som Sagen har foreligget paa de forskjellige Stadier, have de forskjellige Regler for meget haft Karakteren af Tilfældigheder, af Vilkkaarligheder, som jo nødvendig kunde være til Stede i saadanne Forhold. Der er navnlig en Ting, som jeg dog kunde have lyst til at sige et Par enkelte Ord om, det er angaaende Detailhandelen. Jeg tror, at d'Her., som ere saa ivrige for Smørloven, her have afsienet os Andre, som jo ikke ere paa den Maade ivrige derfor, en mere omhyggelig udarbejdet Gave, end vi egentlig sætte Pris paa. Det forekommer mig, at man meget vel her kunde overlade til Indenrigsministeriet Tid efter anden at fastsætte de nyere Regler for Detailhandelen, som kunne betrygge dens Renhed. Jeg kan ikke sige Andet, end at det paa mig gjør et noget aparte Indtryk at læse i den Grad specificerede Regler i en Lov. Det er Noget, der efter mit Skjøn i det Højeste hører hjemme i en Vejledningsrelse fra Indenrigsministeriet, og dertil